

ROMÁN

AL
press

edice

KIOKAN

JAROSLAVA ČERNÁ

KATEŘINA

ELIXÍR LÁSKY RUDOLFA II.

Jaroslava Černá

KATEŘINA

ELIXÍR LÁSKA RUDOLFA II.

edice
KLOJKAN

Copyright © Jaroslava Černá, 2011
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Jaroslava Černá, 2011
Redakční úprava Melita Denková
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2011
shop@alpress.cz

ISBN 978-80-7543-463-0 (pdf)

*Láska je světlo,
které jde zázrakům naproti...*

DÍL PRVNÍ
KATEŘINA A RUDOLF

KAPITOLA 1

ROK 1582, PRAHA

Mladinkě dívce stojící uprostřed pokoje zářily oči, jako by se v nich odráželo světlo svící, upevněných do křišťálového lustru přímo nad její hlavou. Zatajila dech, přimhouřila víčka a pomalu se otočila k benátskému zrcadlu na zdi po pravé ruce. Když pomalu zvedla dlouhé řasy, nahlas vydechla a okouzleně se kochala svým obrazem. Napřímila se, uchopila bohatou sukni do prstů a elegantně se vlastnímu odrazu uklonila.

Pak tanečním krokem přešla k zrcadlu co nejbliže, aby jí neunikl sebemenší detail. Pyšným pohledem hodnotila dokonalost účesu, tváře a šatů té nové krásné dámy, která se na ni dívala z růžové hlubiny zrcadla. Vysekla jí další poklonu, potom se náhle zatočila, se zakloněnou hlavou radostně zavýskla a šťastná jako nikdy předtím se rozběhla do otevřené náruče dojatého otce.

„Tatínku! Děkuji ti... jsou nádherné!“

„To ty jsi nádherná, drahá Kateřino,“ vyrazil ze sebe Jakub Strada a sevřené hrdlo už mu nedovolilo mluvit dál.

Jak překrásnou má dceru! A šaty, kterými ji dnes obdaroval, její půvaby ještě podtrhly. Správně odhadl stříh i barvu, správně odhadl i přání dospívající Kateřiny, když je pro ni nechal šít. Po čem jiném asi touží patnáctiletá dívka než po svých prvních šatech dospělé ženy! A že už je dcera dospělá, o tom dnes nikdo nemůže zapochybovat ani na okamžik.

Jak málo stačí, aby se projevila krása, jak málo stačí, aby se z dítěte vyklubal barevný motýl, který najednou přesně

pozná chvíli, kdy roztáhnout křídla a oslnit leskem všechny kolem.

Je nejvyšší čas, aby byla jeho milovaná dcera uvedena do společnosti. A kdy jindy je k tomu lepší příležitost než v den, kdy dcera váženého Jakuba Strady oslaví patnácté narozeniny?

„Snad nebudeš vítat hosty s odhalenými rameny a ňadry? Víš, jak to vypadá? Tak se oblékají lehké ženy!“ ozval se ode dveří přísný hlas Kateřininy nevlastní matky.

„No tak, Patricie...“ pokoušel se mírně namítnout Jakub Strada. Ale když se k manželce otočil, ztichl. Teď se s ní hádat nebude – ovšem také jí neustoupí, nezkaží dceři radost.

Patricie Stradová, tělnatá dáma v letech, měla na tváři zlostný, znechucený výraz. Orlí nos dnes čněl z boubelaté tváře snad ještě hrozivěji než obvykle.

Kdyby se dokázala usmát, vypadala by jistě přívětivěji, pomyslel si Jakub, znova se otočil k dceři a mrknutím dal rozpačité dívce najevo, že matku nějak přesvědčí.

Copak může něco tak dokonalého dále skrývat v soukromí? Město je plné mladých šlechticů a bohatých mužů – copak není nejvyšší čas, aby se dozvědělo o nádherné dívce na vdávání? Jakub Strada věřil, že dceřina krása a vzdělání jsou nejlepší cestou k výhodnému sňatku.

Kateřina z otcova výrazu vyčetla pýchu a obdiv. Sklopila hlavu a cítila, jak jí hoří tváře.

A pyšný otec se dnes poprvé na svou Kateřinu zadíval zrakem muže.

Zarůžovělé tváře teď ještě více zdůraznily bělostnou pleť. A Kateřinin pohled – Jakub nikdy neviděl tak tmavě modré a bystré oči. Šaty, kterými ji dnes obdaroval, jejich hloubku ještě zdůraznily, neboť byly ušity z temně modrého hedvábí. Kateřině slušel i hluboký výstřih lemovaný bílou krajkou, který opravdu odhalil všechno, co odhaleno být mělo.

A barva šatů se odrážela od vlasů měkkým, sametovým leskem jako od havraních křídel. Dlouhá šije zdůraznila hrdé držení hlavy, útlý pas vyšíváná stuha a nařasená sukně ještě prodloužila ztepilou postavu.

„Dcero, jdi do svého pokoje a tam vyčkej příchodu hostů.“

Jakubovy příjemné pocity zmrazil přísný hlas manželky.

Kateřina stála zaraženě před rodiči, ale jen otec si všiml, jak stiskla rty, aby nebylo vidět, že má blízko k pláči. Nebyl to jen truc, který se jí objevil na tváři, v té chvíli dala výrazem najevo všechnu svou nenávisť k nevlastní matce, která se nikdy nepokusila manželově dceři porozumět.

„Chceš oblékat a vystavovat svou dceru chtivým pohledům stejně jako děvky, které pro tebe pracují?“ ozvalo se, hned jak za Kateřinou zapadly masivní dveře a manželé osaměli. „Proč tedy ta přísná výchova? Proč všechno to vzdělání, které stálo nemalé peníze, když ji teď oblékneš, jako by byla na prodej?“ Patricie zuřila. Nakrčila špičatý nos, boubelaté tváře jí zrudly jako pivoňky.

„Myslím, že Kateřina je z nových šatů nadšená. Všimla sis, jak jí sluší a jak je krásná?“ pokoušel se Jakub mírnit manželčinu zlobu.

„Měl ses poradit se mnou, zase sis udělal věci po svém!“

„Patricie, kdybys ty rozhodovala o šatníku mé dcery, dnes bychom neslavili narozeniny překrásné mladé dámy, ale domáci šedé myšky. Je nejvyšší čas, aby sis uvědomila, že Kateřina není dítě, které tě bude ve všem poslouchat.“

„Nikdy mě neposlechla. Ani ona, ani ty!“ vykřikla Patricie zlostně. Jakub věděl, že manželka má pravdu. Byl zvyklý dělat všechno podle své hlavy, a už si zvykl i na to, že co udělá, se jeho ženě nikdy nelíbí.

Život ve strachu z božího hněvu a přísná výchova italské rodiny se na jeho Patricii opravdu podepsaly tím nejhorším způsobem.

Jenže Kateřina je jiná, myslel si Jakub Strada. Nikdy z ní nebude ušlápnutá chudinka, zahalená až pod bradu nabíra-

nými límci jako Patricie. Kateřina má v sobě oheň, odvahu a sílu žít život svobodné, rovnoprávné ženy. Názor macechy ji může zlobit, může ji rozlítostnit, ale nikdy ji nespoutá. A v tom jí on, jako otec, rozuměl.

Proč jí taky nemůže rozumět manželka?

Jakub se bezděky ušklíbl. Nemůže! Vždyť nerozumí ani jemu! Nikdy nepochopila, proč se nad zadním vchodem jejich velkého honosného sídla rozzářilo červené světlo. Nechtěla vidět ani slyšet, že živnost, kterou Jakub Strada vymyslel a pak založil v pražském městě, se stala cestou k bohatému a pohodlnému životu.

Jakub se mračil, ale zatím mlčel a sledoval nabroušenou Patricii, jak neohrabanými kroky měří prostor jejich největšího sálu, který svým vybavením mohl soutěžit i s císařskými komnatami. To je ono! blesklo mu hlavou.

„Rozhlédni se, drahá Patricie, kolem sebe,“ promluvil zvýšeným hlasem, ale zároveň se snažil ovládnout zlost, aby manželku ještě více nepopudil a nedošlo k další hádce. „Vidíš tu nádheru? Křišťálové lustry, benátská zrcadla, tkané tapisérie, koberce a čalounění, které nám může závidět kterákoliv ze šlechtických rodin... A všimla sis, jaké vybrané pochoutky jsem na dnešní slavnost nechal přivést a připravit těmi nejlepšími kuchaři? Kde se asi berou zlaťáky, které ti umožňují žít v přepychu, chlubit se mezi soudkami tím nejlepším, co se dá získat od obchodníků? Mám tvých nálad opravdu dost. Pro koho si myslíš, že to všechno dělám?“

„Pro sebe!“ vyjelo zlostně z Patricie a prudce se zastavila v chůzi. „To ty ses potřeboval zalíbit šlechtě a hlavně císaři, ty potřebuješ jejich obdiv! Kdybys nezískal bohatství díky nevěstinci, nikdy by mezi sebe takového chudáka a přistěhovalce nepřijali!“

„Jak můžeš něco podobného vůbec vypustit z úst?“ vykřikl Jakub. „Tentokrát jsi zašla příliš daleko! Císař si mě váží, rozumíš? Váží si mě pro můj vytříbený vkus, pro mé umělecké sbírky a pro díla, kterými jsem ozdobil i jeho

sály!“ V Jakobově hlase byla jasná výhrůžka. „Smysl pro krásu, to je to, co ty nikdy nepochopíš, to je to, co nás s císařem spojuje a proč si mě váží. Jinak bych se nikdy nestal královským antikvářem a správcem jeho uměleckých sbírek a pláten těch nejlepších mistrů! Já jsem ten, kdo mu svými kontakty na italské obchodníky otevřel dveře a ukázal pravou hodnotu věcí!“

Patricie tušila, že už by měla mlčet, ale pořád měla před očima dceřinu odhalenou šíjí a ňadra – a ten pohled ji naplňoval dalším vzdorem a zlobou.

„Říkáš tomu smysl pro krásu? Tak já ti povím, co vidím já! Chystáš se předhodit všem příteličkům, které sis dnes pozval, svou vlastní dceru! V šatech, cos jí daroval, vypadá stejně jako prodejné děvky, které zahánějí nudu jejich nocí a kterými ty je zásobuješ!“ Zlostný hlas přešel v jekot: „A v mém domě!“

Jakubovi se zatmělo před očima, pravice mu vylétla a s plácnutím se zastavila na manželčině tváři. Do nastalého ticha se ozvalo mrazivě:

„Ten dům, drahá, je můj, a vydělal nám na něj nevěstinec, kterým ty tak opovrhuješ. Jinak bys bydlela na okraji města v domku s hliněnou podlahou a chodila po žebrotě. A můžeš si vybrat: buď budeš dál dělat, že nevíš, odkud pochází naše bohatství a budeš poslušnou manželkou, nebo tě jako vzpurnou ženu pošlu zpět ke tvé ubohé italské rodině! A věř, že by tě doma nepřivítali s nadšením.“

„To mi zaplatíš!“ sykla zarudlá Patricie. Vztek ji hnal pryč, ale obézní postava jí dovolila pouze nemotornou otočku od nenáviděného muže. Kolébavým krokem opustila síň a zamířila do svého pokoje.

Jakub Strada se spokojeně ušklíbl: „Už jsem se naplatil dost,“ zahučel si pod nos. „Teď budu sklízet plody svého snažení a stárnoucí zlostná manželka mi v tom nemůže zabránit.“

„Patricie má zase svůj den,“ pronesl Jakub o pár minut později, objal dceru a na chvíli ji podržel v náruči. Jeho výraz se úplně změnil. Políbil Kateřinu na čelo a broukl: „Ať tě ani nenapadne převlékat se do jiných šatů.“

„Nenapadlo mě to, neboj se, otče, mám takovou radost... ale co matka?“

„Jako vždy – vyvzteká se a zase bude na chvíli klid. A jako vždy – vyčetla mi náš nevěstinec. Jen zapoměla, že od doby, co jsem díky němu přišel k prvním velkým penězům, další majetky přineslo obchodování s uměleckými díly a obrazy.“ Jakub mávl rukou, jako by se jen snažil zahnat otravnou mouchu. „Ještě že mám tebe, dítě moje... A mám pro tebe ještě další dary.“

„Opravdu otče?“ Kateřina se mu znova vrhla kolem krku.

„Snad sis nemyslela, že zůstane jen u nových šatů? To svého otce málo znáš...“

Slunce pozdního odpoledne prodlužovalo stíny v uličkách Starého Města pražského a milosrdně halilo došeda nedlážděnou, prašnou cestu k Týnskému dvoru, zato v jeho zarudlých paprscích zrůžověly bíle rozkvetlé koruny několika jabloní, zasazené hned u vjezdu do domu „U Zlatého hroznu“.

Rozkvetlé stromy dělaly z plácku před domem romantické místo a vůně jara na pár okamžiků překryla pachy, tak typické pro vedlejší ulice, lemované strouhami s odpadky a splašky.

Na hrbolaté cestě zarachotila kola kočáru, pak rozezvučela kameny dlážděného dvora. Kočí zastavil, hbitě seskočil z kozlíku a otevřel malá dvířka. Host, který přijel dům navštívit, se tentokrát nemusel skrývat ve tmě noci, dnes mu byl doširoka otevřen hlavní vchod.

Elegantně ustrojený muž zkontroloval pohledem kytici rudých květů, usmál se, mávnutím poslal kočár pryč a zvedl

hlavu k oknům v prvním patře. Od mozaiky olovených sklíček se odrážely poslední sluneční paprsky a nic nenaznačovalo, co se za okny a zdmi domu děje.

Než slunce zapadlo, rozezvučel se dvůr koly kočárů ještě několikrát. Urození hosté, tentokrát i s manželkami, přijali pozvání Jakuba Strady na velkolepou oslavu narozenin jeho jediné dcery. Více než zdvořilost je však k návštěvě hnala zvědavost, protože si toužili prohlédnout komnaty Stradova soukromí. O císařově antikváři se říkalo, že je majitelem úchvatných sbírek uměleckých děl, které snesou srovnání se sbírkami samotného císaře Rudolfa. Strada věděl, jak si získat přízeň a přátelství mocných.

A dámy byly zvědavé na jeho dceru. Nikdo ji pořádně neviděl, nikdo ji neznal. Strada byl muž, který na jedné straně nabízel přátelům noční radovánky, na druhé straně přísný otec, důsledně skrývající dceru před mužskými zraky.

Tmavý průchod do zadní části domu, kterým pánské návštěvy obvykle v noci přicházely, byl dnes uzavřen. A nikdo se ani slůvkem nezmínil, nezaváhal a nespletl si vchod do Stradova příbytku.

Do patra vedlo široké schodiště, pokryté italským mramorem. Struktura vzácného kamene vynikala při jasném světle svící.

Největší sál v domě vítal hosty otevřenými křídly masivních zdobených dveří a vstříc všem přichozím zářilo světlo stovek svící ze zlacených svícňů na zdech a dvou křišťálových lustrů.

Dámy si prohlížely své zářící šperky a dokonalé účesy v osvětlených zrcadlech, pánové zvědavě čekali na hostinu. Už týdnů se povídalo o vzácných řeckých a italských vínech, která císařův antikvář nechal přivézt pro slavnostní přípitky.

Jakub Strada hýřil úsměvy, radostně vítal všechny přátele, kteří dnes přijali pozvání a navštívili jeho dům. Občas se mu však na tváři objevil ublížený, zklamaný výraz, protože velmož, pro něhož vlastně celou hostinu naplánoval, se zatím neobjevil.

Císař Rudolf na jeho pokorné, avšak naléhavé pozvání přece kývl, naznačil, že jeho dům poctí svou přítomností – proč tedy ještě nepřišel?

„Nevím, pane Strado, jestli sis nedělal marné naděje.“ K Jakubovi se přitočil Michael Maier, vladařův osobní sekretář, přítel a lékař. „Když jsem opouštěl Hrad, císař byl na loži a nenaznačoval, že by se někam chystal.“ Tón hlasu jasně vypovídal o škodolibosti, kterou se Maier nesažil zakrýt.

„Chceš se mi, vysmívat, Michaeli?“ odsekl Jakub. „Dnešní den patří mé dceři Kateřině, jejímu uvedení do společnosti. Pro ni jsem přichystal slavnost, sezval vzácné hosty a mezi nimi i tebe.“

„Jistě, jistě, příteli, já jen abys neztrácel čas čekáním, stejně jako společnost, která by samozřejmě byla z císařovy přítomnosti nadšená,“ rychle obrátil Michael. Nechtěl si Jakuba pohněvat, věděl, jak velký má na vladaře vliv.

Jakub přemohl nelibost, usmál se na všechny kolem, pokynul číšníkovi, aby nalil plné poháry, a vykročil ze sálu. Svoji překrásnou dceru přivede a představí přítomným urozeným hostům sám, bez manželky.

Patricie mu před chvílí vzkázala, že se oslavy narozenin jeho dcery nezúčastní pro silné bolesti hlavy, a Jakuba to ani v nejmenším nepřekvapilo. Manželka prostě nesnese vidět Kateřinu šťastnou, a hlavním trnem v oku jí je dívčina krása a mládí. Jakub se ušklíbl. Vzhledem k tomu, jak Patricie v posledních letech vypadá, je to pochopitelné. Běh času je pro ženy neúprosný; lehce dokázal udělat z manželky ženu, která nenávidí sebe i ostatní!

Rozechvělá Kateřina cítila téměř slabost. Neklidně přecházela po svém pokoji, studené dlaně tiskla na hořící tváře. Nechtěla vstoupit mezi hosty celá červená, nechtěla dát najevo rozrušení.

Potom se objevil otec a nabídl jí rámě. V tom okamžiku se Kateřina uklidnila a odvážně vztyčila hlavu. Je už přece dospělá – a podle toho se také bude chovat!

Když hrdý otec s dcerou po boku pomalu procházel sálem, hovor hostů na chvíli utichl. A pak se začal ozývat šepot. Jakub natahoval uši, aby mu neunikla obdivná slova mužů, a snažil se nevidět, jak dámy zelenají závistí. Přesně s tím počítal – věděl, jaký klenot v jeho rodině vyrostl a dospěl v ženu.

Po prvních projevech přízně a obdivu mladých mužů pozvedl Jakub Strada číši na zdraví své dcery a pak ji před očima všech, kteří nepokrytě obdivovali i záviděli, obdaroval zářícím šperkem. Náhrdelník ze zlatého kovu s rudými kameny ozdobil šiji dívky, jako by k ní patřil, jako by se Kateřina Stradová pro přepych a okázalou krásu narodila.

Nakonec dal Jakub pokyn hudebníkům a sám vedl dceru k tanci. Mezi obdivnými pohledy, které dvojici v kole provázely, však pyšný otec stále postrádal ten nejdůležitější – pohled samotného císaře, kterého chtěl dívčinou krásou okouzlit.

Nikdo z urozených hostů nemůže Kateřině dát to, co císař; Jakub chtěl pro dceru místo na výsluní u dvora a možná... snad i více než jen přízeň.

Teď ale musel skrýt zklamání, aby nezavdal příčin k dalším posměškům a dohadům. Však není všem dnům konec, uklidňoval se.

Potom se podíval na Kateřinu, obklopenou mladíky s chťivými pohledy, zarůžovělou a zářící více než nový šperk na jejím hrdle, a napadlo ho jediné.

Hejskové! Nic pro Kateřinu! Nesmí udělat chybu, musí ji uchránit pro toho pravého!

KAPITOLA 2

PRAŽSKÝ HRAD

Rudolf nemohl usnout. Král český, uherský a císař římský trpěl nespavostí už delší dobu. Po vydatném obědě se mu jako vždy začaly klížit oči, ale když ho komorník uložil na lože a po špičkách opustil ložnici, spánek nepřicházel. Císař upřel pohled na zdobený strop. Nedovolil zatáhnout těžké sametové závěsy, chtěl vnímat denní světlo, život kolem sebe, protože ve vlastním nitru cítil temný smutek.

Do Prahy přicestoval asi před dvěma měsíci. Pro cestu do Čech se rozhodl, neboť potřeboval změnu. Ve vídeňském sídle na něho už všechno padalo.

Rudolf se snažil přijít na to, od kterého okamžiku, od jaké chvíle, má tak špatnou náladu. Zalomcoval s ním vztek, protože se mu vybavila vzpomínka na strýce Filipa, který o vánočním čase přicestoval ze Španěl a poctil ho ve Vídni návštěvou.

Nesnáší je! Všechny je nesnáší! Pokrytce od španělského dvora! Bratrance Filipa, matku Marii!

Matčina přísná tvář byla najednou s ním v ložnici a on ucítil tupou bolest u srdce, uslyšel ostrý hlas, který ho nabádal ke strachu z božího hněvu a k poslušnosti.

Přízrak ženy s přísnými rysy nabýval větších a větších rozměrů, nutil ho přemýšlet tak, jak nechtěl. V té chvíli se v něm probudil malý hoch, jehož život určilo, že se narodil v královské rodině Habsburků.

Všechny touhy dospívajícího dítěte potlačilo přání matky vychovat ze syna schopného vladaře, který se ožení podle

přání rodiny se stejně urozenou dívkou, protože musí plodit potomky a dědice trůnu z královské krve.

O vládu nad zeměmi nijak bojovat nemusel. Po otci Maxmiliánovi mu všechny královské koruny spadly do klína samy.

Rudolf se převalil na loži. Přepadl ho stejný pocit zoufalství a odporu, jako když byl malým chlapcem. Tehdy se ovšem musel podřídit. Dnes je na tom o trochu lépe, ale ne o moc. Nemusí poslouchat doslova, jenže cokoliv matka vysloví, cokoliv si přeje, v něm, v císaři, stále vyvolává jen jeden hluboký pocit – nikdy! Nikdy už se nechce podřizovat matčiným představám o tom, jaký by měl být, jak by se měl chovat, jak žít a vládnout zděděným zemím.

Ale to slovo – nikdy! – to matce vykřičet do tváře nemůže. Musí se ovládnout, přetvařovat, uzavřít ho v sobě jako bolavý vřed, který se nikdy nezhojí. Ale bolest toho slova se čas od času sama snaží dostat ven a nevyřčená ho přivádí k zuřivosti.

Proč to nedokáže? Proč se nedokáže matce ani rodině vzepřít? A proč se nedokázal jasně vyjádřit, když ho na přelomu roku znova nutili ke sňatku s Isabelou Clarou, Filipovou dcerou?

Jak by mohl spojit svůj život se sestřenicí, která mu připomíná vlastní matku a tvrdou výchovu u španělského dvora? Přece nebude mít svou noční múru před očima i ve dne? Múru s ostře řezanými rysy? Isabela možná je poslušnou a vhodnou nevěstou z královské rodiny, ale on ji nechce. Nechce Isabelu Claru a nechce nic, co by mu připomínalo dětství!

Vztek byl náhle pryč a Rudolf se znova propadal do melancholie, která po každém výbuchu hněvu následovala. Pomalu ho ovládala apatie a brala mu sílu vstát z lože. Vítal známý pocit únavy a touhu po spánku. Zavřel oči.

Ale spánek opět nepřicházel. Hlavou mu znovu začaly vířit myšlenky, které nemůže nikomu svěřit. Nikdo ho nedokáže pochopit!

„Michaeli!“ vykřikl a posadil se.

„Veličenstvo?“ Do císařovy ložnice však vstoupil starý komorník.

„Kde je Michael? Kde Sendivoj?“ obořil se císař na muže, který neměl odvahu srovnat nahrbená záda.

„Veličenstvo, oba přijali na dnešní den pozvání tvého antikváře Strady a opustili Hrad přibližně hodinu před západem slunce.“

Císař se zamračil. „Vzpomínám si...“ pronesl tiše a po tváři mu přelétl zvláštní smutek.

„Odpusť, Veličenstvo, pánové se jistě nevrátí před rozbřeskem. Přeješ si jinou společnost?“ odvážil se nabídnout komorník. Znal vladařovy smutky a divné nálady, ale neznal jejich příčinu.

Císař byl ponořený do vlastních myšlenek tentokrát po celou dobu pobytu na Pražském hradě.

Zvláštní melancholie, které po poledni vždy propadal, trvala až do dalšího rána, kdy se pokusil vstát z lože a trval na přítomnosti přátel a poradců, jenomže ty potom, náhle znechucený, od sebe zase odháněl.

„Ano, vzpomínám si, Strada dnes uvádí do společnosti jedinou dceru,“ pronesl císař lhostejně, ale komorník vycítil záblesk zájmu.

„Je to tak, Veličenstvo, pan Strada je na svou vzdělanou dceru velmi hrdý, proto pro ni prý připravil okázalou slavnost a pozval mnoho urozených přátel.“

„Netoužím po nudné společnosti,“ zabručel Rudolf, ale komorník slyšel něco jiného. Poznal, že v císaři vzbudil zvědavost. Zatím však vyčkával, i když netušil, co se honí za zamračeným čelem a přimhouřenýma očima, netušil, že císaře teď zaujala myšlenka, že by mohl nahlédnout do Stradova soukromí.

Ten lišák má jistě dům plný skvostů, obrazů a soch, uvažoval Rudolf. Kdo jiný dokáže sehnat umělecké dílo hodné očí krále? A že by si nic nenechal pro sebe? Tomu se nechce věřit. Strada dokáže potěšit krásou vladaře, ale bezpochyby má ve svém domě vlastní sbírku.

„Nu, podíváme se na to!“ odhodil císař kožešinovou přikrývku a vstal. Nemusel nic vysvětlovat, bystrý komorník rychle pochopil.

„Přeješ si doprovod, Veličenstvo?“

„Žádný doprovod!“ mávl Rudolf rukou a pokusil se usmát, ale podařilo se mu jen zacukat koutky úst. Přestože se konečně odhodlal k činnosti a rozhodl se překvapit návštěvou přítele Jakuba, smutek v jeho nitru byl příliš hluboký, než aby dokázal rozjasnit tvář a pohled.

KAPITOLA 3

Jakub Strada se konečně vymanil z kola tanečnicků a udýchaný dosedl na polstrovanou židli ke stolu vedle Michaela Maiera. Věděl, že Michael s císařem si rozumějí hlavně pro Michaelův zájem o alchymii, která učarovala i vladaři. Rudolf nezastíral, jak je tímto oborem plným tajemství doslova okouzlen, a začal se obklopotvat lidmi, kteří mu dokázali pootevřít cestu k záhadám přírody a magie.

„Císařova melancholie trvá dlouho,“ pokusil se Jakub po dlouhém doušku rudého vína navázat hovor.

„Císař se necítí dobře celou dobu pobytu v Praze, vždyť to sám víš. Ani tvé nové obrazy ho nedokázaly vytrhnout z letargie. Jen u nich dva dny seděl a prohlížel si je.“

„Michaeli, myslíš, že to je důvod, proč nepřijal mé pozvání?“ vyzvídal Jakub.

„Jistě, císař podléhá zvláštní únavě, která přichází vždy po výbuchu hněvu. Stačí jen zmínka o ženitbě, list z Vídně či Španěl, a už zuří. A jméno dívky, Isabela Clara, se kterou ho královská rodina Habsburků nutí uzavřít sňatek, se před ním ani neodvažujeme vyslovit.“ Michael se bezděky zachmuřil.

„Myslel jsem, že v mém domě by se rozptýlil,“ namítl Jakub.

„Vím, o co ti jde, pane Strado,“ ušklíbl se Michael, „ale ty plány pusť z hlavy. Obávám se, že císař není ženám nakloněn. Alespoň ne v době, kdy ho ovládá apatie, jako v tyto dny. Teď už je na loži a vstane až zítra ráno.“

Jakubovi neunikla škodolibost v Michaelově hlase, přesto na sobě nedal nic znát a pokusil se o podobné popíchnutí.

„Mýlíš se, příteli. To, že vlastním nevěstinec, nemá nic společného s císařem, ale s vámi, kteří ho tak rádi navštěvujete. Já nepotřebuji císaři vnucovat rozptýlení se ženami, já mu dávám víc než vy všichni. Zním jeho vkus a touhu po kráse, a tak mu nabízím sochy a obrazy – umění, které dokáže ocenit jen on a jímž potěším jeho oči i duši. Já mu nevnucuji nemožné představy a sny, kterými sis ho získal ty, Alessandro Scotta a další pochybní muži, kteří se snaží vetřít do jeho přízně.“ To všechno pronesl velice vážným hlasem a pak zmlkl.

„Pane Strado, královský dvůr je dost velký, aby se v něm našlo místo pro všechny, které chce mít císař Rudolf kolem sebe,“ odsekl Michael. „Myslím, že je zbytečné vyvolávat rozepře.“

„Máš pravdu. Opuť mi mou špatnou náladu, nechal jsem se unést. Jsem věru málo pozorný hostitel, Michaeli.“ Jakub mínil omluvu vážně. „Zapomeňme na nedorozumění, přejí si jen jediné – aby se ti v mém domě líbilo a jako vždy ses dobře pobavil.“

„Jakube,“ usmál se Michael. „Jen aby nebylo více rozmíšek. Víš, tvé sídlo si v ničem nezadá s přepychem a okázalostí hradních komnat, a to je důvodem k závistí. A nejen to. Císař tě má opravdu v oblibě... a věř mi, že společnost, která se zde sešla, má škodolibou radost z toho, že nepřijal tvé pozvání. A navíc... největší závist vzbuzuje nadpozemská krása tvé dcery. Je toho dost, co urozeným pánům a dámám leží v žaludku. Nevěř falešným úsměvům.“

„Myslíš, že jsem příliš důvěřivý?“ Jakub se opřel v židli. „Možná ano, ale dovol mi, abych se přiznal alespoň tobě, v co jsem doufal... Věřil jsem, že moje dcera zaujme císaře svým půvabem a vzdělaností natolik, že dovolí, aby se stala součástí královského dvora. Snad jako otec pochopíš, že pro ni chci jen to nejlepší.“

„Jakube, to pochopili všichni přítomní.“ Michael zvedl vysoko obočí a nechal si dolít pohár. Když upíjel, přes

okraj sledoval se zalíbením Kateřinu. „A já, vážený příteli, já se ti ani v nejmenším nedivím. Tvá dcera je to nejpůvabnější stvoření, jaké jsem kdy viděl. Je překrásná... a má v sobě oheň. Jakube, kdo dokáže, aby plameny vyšlehly, ten bude šťastný muž, věř mi... Ta dívka má v sobě nejedno tajemství.“

To byla konečně slova, kterým ješitný Jakub rád naslouchal.

„Chraň dceru jako oko v hlavě, je to vzácný květ!“ dodal ještě Michael a to Stradovi doznívalo v hlavě, když do sálu vběhl mladý dveřník, který zmateným pohledem těkal po místnosti a hledal pána domu.

„Něco se děje.“ Jakub si všiml rozčileného mladíka dřív, než ho on sám mohl rozeznat mezi velkou společností v nejlepší zábavě. Rázně se postavil a vyšel mu vstříc.

„Pane! Pane!“ Mladík ze sebe nějak nemohl dostat další slovo.

V tom okamžiku se rozlétly dveře a do místnosti vcházel důstojným krokem muž ustrojený v černém sametu.

„Přichází Jeho Veličenstvo, císař Rudolf Druhý!“ rychle vykřikl starší dveřník. Společnost v sále na pár okamžiků ztuhla.

Vzápětí se ozvalo hlasité, překvapivé vydechnutí a jako vlna projelo celou místností. V další vlně následovala hluboká úklona všech, kteří nemohli uvěřit tomu, že sám císař pocítil osobní návštěvou dům svého antikváře Jakuba Strady.

„Tak přece...“ zamumlalo několik mužů, zatímco dámy najednou nevěděly jak se zatvářit, jak hluboce se uklonit, aby vzácného hosta zaujaly.

Císař mávl rukou a všichni z ledabylého gesta pochopili, že nechce zasahovat do zábavy.

„Jaká čest, Veličenstvo, že ses rozhodl pocíť svou přítomností můj skromný dům,“ dostal ze sebe Jakub a hned nechal přisunout velkou židli, kterou se nikdo dosud neodvážil obsadit.

Císař se hned neposadil.

Blahosklonně přijal od hostitele stříbrný pohár, mírně ho pozvedl a přešel společnost zadumaným pohledem. Chvilí to vypadalo, že pronese přípitek, pak ale pokynul hudebníkům, aby hráli k tanci, a vysíleně usedl.

Kateřina se držela v pozadí. Potřebovala čas, aby se z nenadále vladařovy návštěvy vzpamatovala. Otec mluvil o překvapení, ale že pozve i císaře, to ji nenapadlo ani ve snu.

Cítila rozpaky. Dnešní slavnost byla uspořádána na její počest, oslava jejích narozenin, ale teď se atmosféra změnila. Najednou nebyla středem zájmu ona, ale zajímavý, zamyšlený muž s hlubokými tmavými očima.

Kateřině neunikl odtažitý výraz v jeho tváři, výrazná, bojovně vystrčená brada, která však byla v rozporu s tím, jak se choval. I na tu dálku dívka cítila hluboký smutek a nezájem o společnost kolem.

On se jistě něčím trápí, pomyslela si a rozhodla se, že na to musí přijít, ovšem pokud si jí vzácný host všimne. Zábava se znova rozproudila a Kateřina pustila císaře z očí. Beztak se začal bavit s jejím otcem a podle jejich pohledů, které bloudivily po zdech sálu, odhadla, že se baví o umění. Nemýlila se.

„Tak ty mě, Strado, vítáš ve svém skromném domě,“ začal Rudolf mluvit pomalým hlasem plným ironie. „Věděl jsem, že jsi starý lišák, ale že před svým císařem tajíš takové skvosty, toho jsem se nenadál.“

„Veličenstvo, na mých zdech můžeš vidět malby stejných malířů a umělců, které máš i ve svých vlastních sbírkách. Nikdy bych si nedovolil obohatit uměním své skromné sídlo, kdybych nejprve neuspokojil tvou touhu po kráse,“ odpověděl Strada diplomaticky.

Císař se zamračil. „Strado, považuji tě za přítele a doufám, že přede mnou nic neskrýváš,“ zabrblal s nedůvěrou.

„Veličenstvo, trápí mě, že bys mohl pochybovat o mém přátelství, ale... ano, snad jsem ti zatajil důvod dnešní slavnosti. Dovol, abych tuto chybu okamžitě napravil.“

Jakub využil příhodné chvíle a chystal se pokynout Kateřině, aby se přišla poklonit před svým císařem.

Dosud lhostejný Rudolf však čekal, že bude obdáván nějakým vzácným dílem, a otočil se k Jakobovi. „Tak přece...“

Jakub se zvedl a přešel sálem ke skupině hostů. V zádech cítil zvědavý pohled. Odhadl, o co císaři jde a co očekává, ale doufal, že Rudolf správně pochopí otcovskou hrdost.

Uchopil Kateřinu za ruku a zvolna ji vedl k císaři.

Už při prvních krocích věděl, že má vyhráno. Rudolf se nejprve s nezájmem zadíval jejich směrem, ale pak přimhouřil víčka. A Jakub tento pohled znal. Svědčil o císařově zaujetí pro krásné dílo.

„Veličenstvo, rád abych ti představil svoji jedinou dceru, která dnešního dne dosáhla patnácti let,“ pronesl Strada slavnostně a pak už se jen tiše díval a snažil se ovládat a skrývat pýchu.

Ve chvíli, kdy Kateřina stydlivě sklonila hlavu i pohled, Rudolfovi blesklo v očích. Okouzlený vstal ze zdobeného křesla, udělal k dívce dva kroky, jemně ji vzal za bradu a zvedl zarůžovělou tvář tak, aby si ji mohl pohlédnout. Překvapilo ho, že cítí mírný odpor.

Kateřině to v prvním okamžiku bylo nepříjemné. Prohlíží si ji, jako by byla na prodej!

Pak se jejich pohledy setkaly a ona najednou viděla úplně jiného muže, než který před pár okamžiky přešel kolem ní.

Dívala se do jeho hlubokých tmavých očí a viděla v nich bezmezný obdiv, touhu poznávat, důvěřovat... touhu milovat. Otevřely před ní i hloubku Rudolfovy duše. Pak se oči znovu zúžily do štěrbin, jako by vladař potřeboval ještě více zaostřit.

„Tak ty jsi dcera mého přítele Jakuba Strady?“ vykoktal tiše a s rozpaky. Sám byl zaskočený krásou dívky a vlastní reakcí na to, jak ho setkání zasáhlo.

Potom udělal něco, co nikdo nečekal. Sňal z prstu velký prsten zdobený rubínem a navlékl ho dívce na roztřesený prst. „Přijmi tento dar, drahá Kateřino, jako projev nejhlubšího obdivu a zároveň jako projev víry v naše další setkání,“ vyslovil už opět sebejistě, sklonil se k ruce ozdobené vzácným šperkem a lehce ji políbil.

A Jakub i Kateřina viděli další záblesk ve vladařových očích. „Dovolíš, příteli, abych teď tvou dceru provedl v tanci?“ obrátil se Rudolf na Stradu. Ten ani nedokázal promluvit. Jen se uklonil a pak oněmělý zíral na vladaře, který během okamžiku úplně změnil chování.

Důvod té velké proměny byl jediný – to věděl nejen hrdý otec, ale i všichni hosté.

KAPITOLA 4

Kateřina velice rychle pochopila, co muž jako Rudolf potřebuje.

Mlčela.

Stydlivě klopila oči a skrývala rozpaky za dlouhými, tmavými řasami. Byla odhodlaná udělat všechno pro to, aby si udržela císařův zájem.

Nepodbízela se, nesváděla, nekoketovala jako ostatní dámy, jen aby vladaře zaujaly svými půvaby. Kateřina věděla, že ona nic takového dělat nemusí.

Nechala Rudolfa, aby si užíval lehkého chvění, když se v pomalém tanci spojily jejich prsty. Cítila, že on čeká na její vstřícný příslib v pohledu, ale nechala napětí mezi nimi narůstat.

„Dovolíš, drahá Kateřino, abych si jen s tebou připil na tvou krásu?“ ukončil císař najednou tanec a pomalu ji vedl ke stolu, provázen kradnými pohledy společnosti, která situaci zhodnotila jednoznačně: Kateřina mu padne kolem krku a ochotně se nechá odvést do císařského lože.

Jak moc se všichni mýlili! Kateřina byla především žena – a jako žena si byla vědomá všech zbraní, kterými ji příroda obdařila. A právě dnes je hodlala použít tak, aby císař nepoznal, že zvítězil, ale aby – naplněný nejistotou a touhou – pokračoval v dobývání.

Poháry na stole před nimi už byly naplněny vínem stejně syté rudé barvy jako kámen na prstenu, kterým ozdobil její štíhlou ruku.

Kateřina pořád mlčela a nevinně klopila zrak.

„Že dům mého přítele skrývá mnohá překvapení, to jsem tušil,“ šeptal Rudolf dívce přes okraj číše. „Ale že mi tvůj otec zatajil skvost tak vzácný, umělecké dílo tak nevyčísitelné hodnoty, to mě nenapadlo ani v nejkrásnějších snech.“

„Veličenstvo, pokud jsi zde dnes večer našel to, co hledáš, pokud je ti pobyt v našem domě příjemný a tvá citlivá duše našla ve svých touhách klid a uspokojení, věř, že to je pro mě tím největším darem,“ odpověděla Kateřina, upřela na Rudolfa obdivný pohled a lehce se usmála.

„Můj otec je tvou přízní jistě velmi potěšen,“ dodala a nechala vlhké rty lehce pootevřené.

„Ano, jistě, tvůj otec... ale co ty, drahá Kateřino? I tebe by potěšil projev přízně? Řekni, jak se ti líbí můj dar?“

Kateřina přesně takovou reakci čekala. „Je nádherný, můj pane, nevím, jak ti poděkovat, a věř, že mi bude dnešní den a setkání s tebou připomínat navždy.“

Císař znejistěl. Copak dívka nepochopila, co takový dar od vladaře znamená? Copak necítí totéž co on? Copak opravdu ve své nevinnosti netuší, jaké touhy v něm vyvolává a že prsten nemá být připomínkou, ale výzvou?

Kateřina věděla přesně, co se od ní očekává, ale ani v nejmenším nechtěla tomu náhle sebevědomému muži usnadnit cestu do svého lože. To tak! Aby se jí po jedné noci nasytil a pak na ni zapomněl jako na všechny své souložnice? To ona nikdy nedovolí!

Jestli ho zaujala jako muže, musí ho zaujmout i jako vladaře. Ona nepatří k těm, které se nechají odkopnout! A jestli po ní císař touží, jestli ji bude chtít v budoucnu obdařit svou společností, ona sama ho navede nejprve na cestu ke svému srdci a ukáže mu, jak nádherná může být touha i láska.

Kateřina měla své vlastní představy o milování mezi mužem a ženou – dívčí, a přece ženské – a nehodlala z nich ustoupit ani o píd.

Nasadila ten nejnevinnější pohled a bavila se nejistotou, kterou v okouzleném muži svým chováním vyvolávala.

„Drahá Kateřino, jen na chvíli se vzdám z tvé společnosti, jen na chvíli, abych mohl promluvit s tvým otcem,“ rozhodl se najednou císař, prudce vstal a dal svému antikváři najevo, aby k němu přistoupil.

„Pane Strado,“ začal, když poodešli od hlučné společnosti a hudba k nim doléhala jen vzdáleně. „Našel jsem ve tvé dceři velké zalíbení a rád bych jí projevoval svou přízeň i v budoucnu, pokud s tím souhlasíš.“ Ovšem žádné pochybnosti si nepřipustil a hned pokračoval: „Věz, že jsem dnes večer učinil velmi závažné rozhodnutí.“

„Veličenstvo...“ Jakub sklonil hlavu. „Je to pro mne velká čest...“ Nevěděl, co říct, jak vyjádřit svou vděčnost, ale císař jeho předstírané rozpaky umlčel ledabylým mávnutím ruky.

„Tvá dcera je nevinnost sama a mým přáním je, aby taková zůstala do doby, než se já vrátím na Pražský hrad. To je mé rozhodnutí, ke kterému jsem dnes dospěl. Ukončím pobyt ve Vídni a odstěhuji se s celým dvorem do Prahy. Jen zde budu daleko od vlivu španělské matky, daleko od habsburských zájmů, jen zde najdu klid.“

Jakub Strada pochopil, že císař učinil rozhodnutí, ke kterému se dlouho odhodlával, a že teď před ním nahlas vyslovil nejhlubší myšlenky, které ho trápily. Ale hlavně bylo jasné, že ke konečnému rozhodnutí císař dospěl po setkání s Kateřinou. I kdyby ona nebyla ten pravý důvod, byla tím posledním, co vladaře k tak důležitému kroku přesvědčilo.

Jakub byl více než spokojen. Dnešek, i když zpočátku přinesl zklamání, nakonec splnil všechna jeho očekávání. Teď už nesmí zaváhat – císař si musí být jistý, že než se do Prahy vrátí na stálo, Kateřina zůstane stejně nevinná, jako byla do dnešního dne.

Snad má dcera dost rozumu, aby pochopila, co je pro vladaře důležité. Jakub Strada věřil, že dceru uhlídá před všemi

svody světa, aby si zachovala nevinnost pro císaře. Hlavně ji musí chránit před mladíky na ženění, toužícími po lásce stejně jako Kateřina.

Rudolfovi se dnešní noc zdála nezapomenutelná, nic podobného se mu ještě nestalo.

Ocitl se ve společnosti dívky, na které mohl oči nechat. Obdivoval její krásu stejně jako antické sochy a obrazy v komnatě, kde zůstali konečně sami.

I Kateřina byla ohromená. Její nově zařízené pokoje byly dalším otcovým darem.

„Jsi už dospělá, drahá Kateřino, a potřebuješ soukromí vlastních komnat, jako každá dáma tvého věku,“ prohlásil otec, uchopil ji za ruku a chystal se ji odvést ze sálu. Kateřina to uvítala. Už měla dost hlučné zábavy a obdivných pohledů mladíků; toužila po něčem jiném – po jistotě, že císařova přízeň není jen přechodná, tak jak je u něj zvykem, alespoň podle řečí, které o něm kolovaly.

„Veličenstvo,“ oslovila proto tiše Rudolfa, „mám-li já dnes poprvé strávit chvíle odpočinku v nových pokojích, bude mi ctí, když mne doprovodíš. A otec bude jistě rád, když právě ty posoudíš, s jakým vkusem mé nové komnaty vybavil.“

A císař žasl. Nevěděl, co obdivovat dříve. Zda umělecká díla nebo dívku, která svou dokonalou krásou zastínila i obraz Venuše nad ložem s nebesy.

Ve chvíli, kdy Kateřina hodnotila půvab polonahé ženy, celá její bytost vnímala Rudolfa, který náhle stál těsně za ní. Cítila jeho dech na obnaženém krku, v místě, kde končily hluboce vystřižené šaty. A pak, o něco výše, tam, kde vyčesané vlasy odhalily půvabnou šíji, tam ucítila horké Rudolfovy rty. Útrobami jí projel oheň, jaký ještě nikdy necítila. Neznámá touha jí radila, aby tomu muži, který ho svými rty zažehl, také dovolila plamen uhasit. Ale rozum jí radil něco jiného a Kateřina věděla, že dnes poslechne rádce moudřejšího, toho, jenž myslí více na její budoucnost než na tělesné touhy.

Zalapala po dechu. Císař je můj! Touží po mně! Je můj a já už ho žádné nedám!

Ze samé radosti jí z očí vytryskly slzy, ale pak se vzpamatovala.

„Veličenstvo... co se to se mnou děje? Nerozumím tomu, co tvá přítomnost ve mně vyvolává!“ A otočila se k císaři, aby viděl její tvář, aby mu ukázala všechno, co chtěla, aby viděl slzy dívčí nevinnosti.

A dojatému Rudolfovi došla slova. Očím plným vláhy nedokáže ublížit. Nepolíbeným rtům nedokáže lhát a panen-skou dívku s otevřeným srdcem zde nenechá zneuctěnou.

Co záleží na tom, že nad něčím takovým dosud nikdy nepřemýšlel?

Vždyť Kateřina Stradová je první ženou, která v něm vyvolává něhu, potřebu milovat a být milován.

„Odpusť, dítě.“ Rudolf se posadil, zmatený ze svých nových pocitů, podal dívce ruku a naznačil, aby si k němu přisedla na pohovku. A Kateřina se na svého císaře vděčně podívala, hlavu mu položila na rameno a drobnou ruku nechala ve velké, ale něžné dlani, která dnes nechtěla dobývat, ale jen hladit a konejšit.

„Kateřino,“ vypravil ze sebe rozpačitý Rudolf. „Víš, co znamená dar, jímž jsem dnes ozdobil tvou ruku?“

„Neodvažuji se pomyslet, Veličenstvo,“ zvedla k němu dívka laní oči plné touhy po vysvětlení, i když jí bylo jasné. Chtěla ale slyšet od samotného vladaře, co má na srdci a v co doufá.

„Kateřino, dítě...“ šeptal jí do dlaní.

„Já už nejsem dítě, Veličenstvo,“ provokovala Kateřina se sklopenými řasami a tentokrát byla vděčná za ruměnc na tvářích.

„Ne, ty už nejsi dítě. Pro mne jsi ženou, která mě dnešní noci okouzila a vyléčila všechny mé pochybnosti a chmury. Setkání s tebou mi vrátilo radost ze života, a věř, že zde s tebou nechávám všechny své touhy, protože se blíží ráno a já musím odejít. Ale neodcházím od tebe, drahá, odcházím

proto, abych se k tobě brzy mohl vrátit. Ukončím pobyt ve Vídni a celý císařský dvůr přestěhuji do Prahy, abych mohl být ve tvé společnosti, ve tvé blízkosti.“

Císař tušil, že objevil překrásné umělecké dílo, ale Kateřina věděla, byla si úplně jistá, že ona se nestane jen pouhou součástí sbírek. Ona není jen krásný obraz – ona bude pro císaře nepostradatelná jako vzduch, který dýchá.

Blížilo se svítání a v domě u „Zlatého hroznu“ už byl téměř klid. Utichla hudba, poslední hosté znavení jídlem, pitím a tancem pomalu scházeli do dvora, kde je očekávaly kočáry. Jakub Strada se nebránil nenadálým projevům přátelství a blahosklonně přijímal slova chvály na své hostitelské umění.

„Nuže, přáteli, z tvého domu se věru těžko odchází,“ zvedl Michael Maier oči k oknu ve druhém patře ve snaze zahlédnout za zataženými závěsy obrys mužské postavy.

„Ať je důvod císařova zdržení v pokojích tvé dcery jakýkoliv, myslím, že si zasloužíš nejen můj vděk, ale i obdiv.“

„Opět ironie, přáteli?“ píchl mu Jakub ukazováčkem do přejedeného břicha.

„Kdepak, žádná ironie, to bych si nedovolil, teď už ne. Přiznám se ti, že ty a krása tvé dcery jste dokázali to, co se nepodařilo žádnému z lékařů. Dokonce ani já jsem nedokázal svými odvary vytrhnout vladaře z apatie, která ho tak dlouho ovládala, ale dnes večer jsem konečně viděl nového císaře, s jiskrou v oku a novou chutí do života. A že na tom ty, přáteli, máš svůj podíl, že je za tím císařovo zalíbení ve tvé dceři, o tom nikdo nepochybuje.“ Michael uznale poklepal Jakuba po rameně. „Ano, přáteli, dokázals nemožné, ale čeká tě další těžký úkol,“ pokýval moudře hlavou.

„Co máš na mysli, Michaeli?“ nechápal Jakub.

„Musíš teď hlídat nevinnost své dcery jako oko v hlavě... pokud ovšem po dnešní noci bude co hlídat.“ A znova zvedl pohled ke Kateřininým pokojům.

„Ty myslíš, že... To ne! Tomu nevěřím. Kateřina je velmi chytrá dívka, ví, jak si získat a udržet muže!“ prohlásil Jakub s jistotou, ale přesto byl v odpovědi stín pochybností, jako by musel přesvědčovat sám sebe.

„Nu, můžeš doufat, že z mladíků, které dnes okouzčila, si k ní nikdo nic nedovolí, když se stala císařovou oblíbenkyní, ale uhlídat neposkrvněnost dívky po celou dobu, než se císař vrátí na Pražský hrad... Nechtěl bych být ve tvé kůži.“

„Já už se postarám!“ odpověděl Jakub rázně a rozloučil se.

Na dvoře zůstal stát poslední kočár, před vjezdem lehká jízda císařova doprovodu. Jakub si bezděky připomněl Michaelova slova. Závist... je to jen závist, pomyslel si. Michael závidí, protože po dnešní noci už nikdo nemůže pochybovat o mém pevném postavení u dvora.

A Jakub Strada se rozhlídl po obrysech okolních domů, které s přicházejícím svítáním pomalu vystupovaly z noční tmy.

Zaklonil hlavu. Tam někde, za okny ve druhém patře, se snad dnešní noci začala psát budoucnost jeho krásné a chytré dcery Kateřiny.

Snad? Určitě!

KAPITOLA 5

O DVA DNY POZDĚJI

Kateřina zuřila.

Jak mohl! Co si to o ní Jeho Veličenstvo myslí? Že podlehne nějakému hloupému urozenému mladíkovi, když může mít samotného císaře? Zůstala stát uprostřed pokoje, ruce v bok. Jak jen jsou muži hloupí!

U dveří přešlapující dívka si zakryla tvář rukama, nahlas vzlykala a tiše posmrkávala.

„Jak se jmenuješ?“ vyjela na ni Kateřina.

„Zuzana,“ ozvalo se s dalším pláčem. „Odpusť, paní, ale já za to přece nemohu, plním jen přání vladaře. To on mě k tobě vyslal, on mi nařídil, ať splním každé tvé přání, ať jsem ti služebnicí i společnicí...“

„Ano? Tak to přikázal? A já ti říkám, že nepotřebuji hlídacího psa, aby Jeho Milost věděla o každém mém pohybu, o všem, co vyslovím, o všem, na co pomyslím...“ Kateřina se zarazila.

„Přestaň plakat,“ vyzvala dívku už smířlivěji.

Zuzana se na ni podívala prosebným pohledem. „Nechej mě u sebe, paní. Nemohu se vrátit, císař by mi to nikdy neodpustil a jinou službu už bych na Hradě nikdy nedostala.“ Sklonila hlavu.

Kateřina několikrát přešla po pokoji a přemýšlela nad tím, co ji napadlo. Nenechá si líbit projev nedůvěry od muže, i kdyby to měl být samotný císař! Přesvědčí ho a dá na jevo velký, velký smutek a lítost nad pochybnostmi o své věrnosti.

„Vstaň a pozorně mě poslouchej!“ vyzvala Zuzanu. Dívka se rychle napřímila.

„Ty tedy chceš u mne sloužit?“

„Ano, paní.“

„Přikázal ti císař, abys mě hlídala? Ale řekni pravdu, jestli máme být přítelkyně.“

„Ano, paní,“ přiznala Zuzana a znova se rozeštkala.

„Přestaň už slzet a vyslechni si můj první příkaz. Jestli ho dobře splníš, staneš se opravdu mojí komornou a společnicí, to mi můžeš věřit. Teď se vrátíš na Hrad a sdělíš císaři, jak moc jsem byla projevem jeho nedůvěry zklamaná, jak moc jsem plakala...“ Kateřina pomalu, ale jasně vysvětlovala Zuzaně, co se císař musí dozvědět, aby byl spokojený a zároveň aby ho trápily výčitky svědomí, že svoji malou Kateřinu urazil tak velkým projevem nedůvěry, ublížil její čisté duši a dovolil, aby krásnou tvář ničila sůl neustávajícího proudu bolestných slzí zklamání.

„Zahráváš si, dcero, hodně si zahráváš s císařovým pochopením a trpělivostí,“ chystal se Jakub za hlavu, když se dozvěděl o tom, co si Kateřina na císaře vymyslela a hned provedla. „Dobře víš, jak prchlivý je to člověk. Všichni kolem něj chodí po špičkách a ty se vzepřeš, hned sotva pro tebe něco udělá. Ode mě se, drahá dcero, komorné jen pro sebe věru nedočkáš, a císaře si svým unáhleným činem pohněváš, to mi věř.“

„Otče,“ začala Kateřina přemítavě. „Ty sám míříš vždy vysoko a víš, jak si získat důvěru mocných. Víš, co udělat, aby tě potřebovali. A já... já jsem dcerou svého otce, třebaže jsem žena. Není důvod, abys podceňoval mé schopnosti. Věř mé ženské intuici a uvidíš, že já budu tou, bez které se císař neobejde. K tomu jsem odhodlaná použít všechny zbraně.“ A pak si Kateřina se stejnou rozhodností, s jakou vše vysvětlila, vybrala z velké mísy na stole kuřecí křídýlko pečené v medu a hned se do své oblíbené křupavé pochoutky zakousla.

Do večera se nedělo nic a se setměním Kateřina začala být neklidná. Že by měl otec pravdu? Že by opravdu roztouženého Rudolfa špatně odhadla?

„Jestli jsem se spletla,“ řekla po večeři u číše vína otci, „tak si lásku císaře a své štěstí po jeho boku nezasloužím.“ Potom zklamaně dopila pohár.

Byla už hodina po půlnoci, ale Kateřina nespala. Jestli Rudolfa svým unáhleným rozhodnutím rozzlobila, bude si to do smrti vyčítat.

To ne, to není možné, přesvědčovala samu sebe. Ta hloupá Zuzana jistě všechno popletla, nebo je císař příliš zaneprázdněný přípravami k odjezdu do Vídně, utěšovala se a neklidně sebou házela na loži.

Když se těžkými sametovými závěsy prodíralo svítání, Kateřina vstala, otevřela okno a nadechla se jarních vůní. Město kolem ještě spalo, a její Rudolf jistě spí taky. Jak jen může tak klidně spát? Jak jen může... když ona se trápí, když ona nemyslí na nic jiného, než aby jí dal najevo, že jí bezmezně věří, že myslí jen na ni!

A v té chvíli se Kateřina rozplakala.

Uvědomila si, že je to ona, kdo čeká na to, co Rudolf udělá, kdo touží získat lásku.

A v okamžiku, kdy první paprsky vycházejícího slunce zalily světlem střechy domů, kam jen dohlédla, Kateřina ucítila u srdce bolest a konečně pochopila, že se do krále Rudolfa zamilovala.

„Vypadáš, dcero, velmi smutně,“ prohodil Jakub, když přišla ze svých pokojů k rannímu jídlu. „Ale nezoufej a věř. Dostalas přece od císaře prsten a to je dost srozumitelná výzva.“ Snažil se ji povzbudit, přestože se na ni včera zlobil.

„Otče, copak tomu nerozumíš?“ vzdychla Kateřina. „Já netoužím po císařových darech a jasných výzvách, já toužím po jeho lásce, po jeho srdci.“

Jakuba dceřino vyznání zaskočilo. To nečekal, a když viděl Kateřininy hluboké oči zalité slzami, přepadl ho pocit zoufalství. Copak nepochopila, co si on jako otec od jejich seznámení sliboval? Jistěže chtěl, aby císař našel v jeho dceři zalíbení, ale aby ji miloval? Císař? Ten, který má rád jen sám sebe, odmítá všechny řeči i myšlenky na manželství a uspokojení nachází jen v panenských dívkách na jednu noc?

On, vrchní antikvář, si jen potřeboval upevnit vlastní postavení u dvora, a totéž chtěl pro Kateřinu. Život v přepychu a na výsluní, který si jeho chytrá dcera zaslouží – ale lásku krále? Na to tedy ani nepomyslel.

„Dítě, takové touhy pusť z hlavy. Raduj se z projevů císařovy přízně, ale nemluv s ním o lásce, nebo ztratíš vše, i to, cos ještě ani nezískala,“ domlouval Strada dceři, ale náhle ztichl.

Kateřina zvedla hlavu od nedotknutého jídla.

„Ne otče, to nikdy!“ zvolala a v hlase měla vzdor a odhodlání. „Stanu se Rudolfovou milenkou, budu jeho láskou, budu vším, bez čeho se neobejde. A jestli se mýlím, pak on nikdy neulehne v mém loži! Nikdy se nestanu pouhou hračkou, rozptýlením na jednu noc!“

Jakub Strada chtěl přesvědčivým slovům věřit, ale znova zapochyboval. „Po tom, co jsi mu včera vzkázala?“

„Právě tím si ho musím získat jako muže... alespoň do dnešní noci jsem tomu věřila, jenže dnes...“ Kateřina znova sklopila hlavu.

„Nu, uvidíme, možná bys měla být trpělivější a nechtít hned všechno. Získat si lásku muže jako je císař Rudolf, to je podle mého mínění...“ Jakub zmlkl. Chtěl ještě dodat – nemožné, ale vtom se zvenku ozvalo zvonění kopyt koní a rachot kol.

Kateřina ztuhla, zato Jakub hned vyskočil a ani se nemusel moc vyklánět z okna. „Kočár se znakem císaře, ale bez doprovodu... Je to tvá nová komorná, dar od krále, který jsi včera odmítla,“ hlásil.